Selma i polarna svjetlost

Djed Lennart

Ova knjiga pripada:

_____

Dobro došli u ovu oglednu knjigu! Napravljena je baš onako kako će biti napravljena vaša, od fotografija i odabira prikazanih pokraj nje, i pokazuje kako može izgledati priča iz Sage za vas. Listajte, čitajte i zamislite svoje dijete kao junaka vlastite bajke.

Selma je čitala o polarnoj svjetlosti u gotovo svakoj knjizi koju je mogla pronaći. U jednoj su knjizi zelene vrpce plesale preko crnog neba. U drugoj je pisalo da se mora čekati, čekati, čekati. Sada je stajala na peronu sa svojom knjigom o zvijezdama u ruci, a noćni je vlak uz nju puštao bijele oblačiće.

„Što ako počne plesati dok spavamo?" rekla je Selma. „Onda me probudi", rekao je stariji brat Oliver i povukao svoj ruksak. Djed Lennart podigao je karte. „Najprije ćemo pronaći kupe." Selma je ušla u vlak. Još jedna večer, pomislila je. Uskoro će biti ovdje.

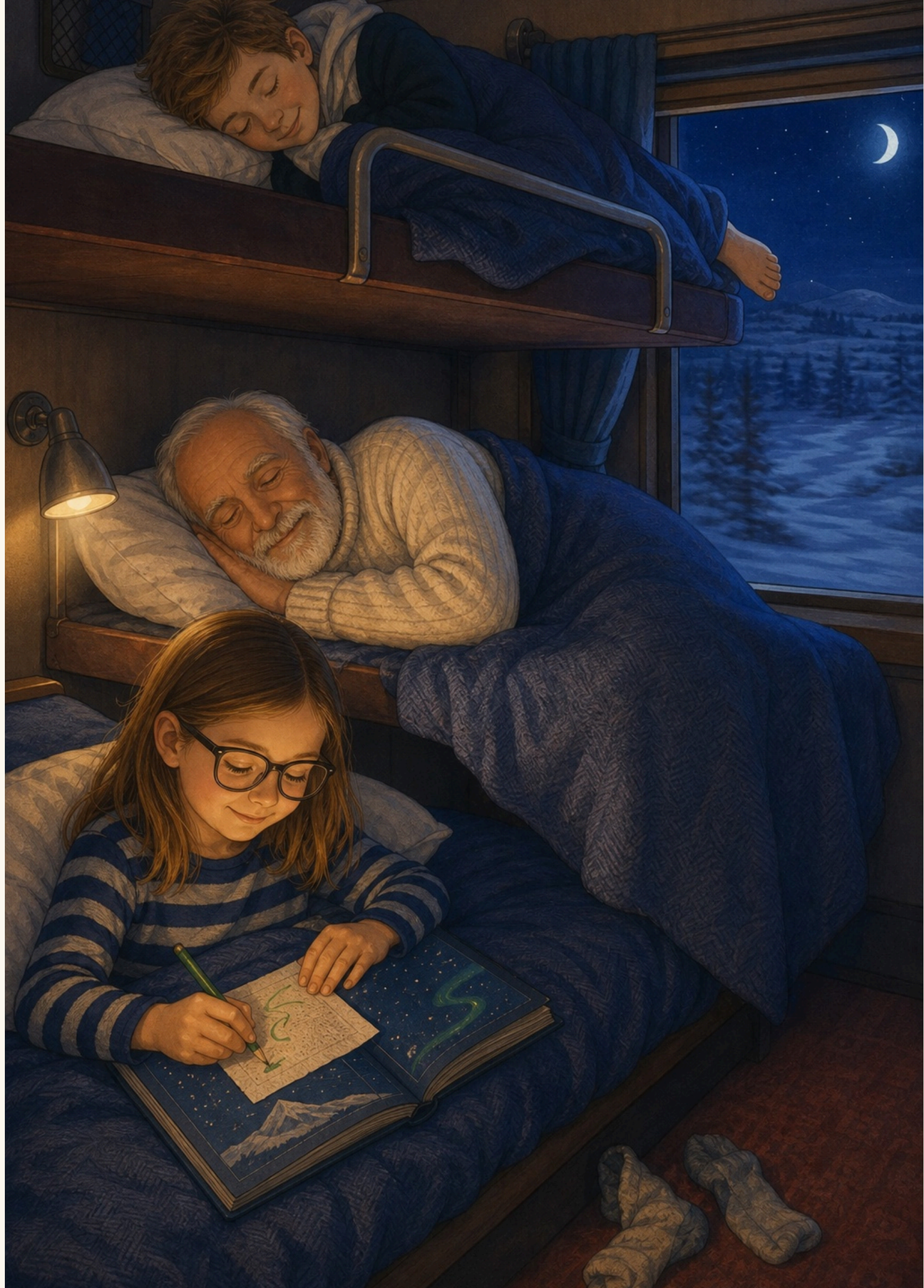

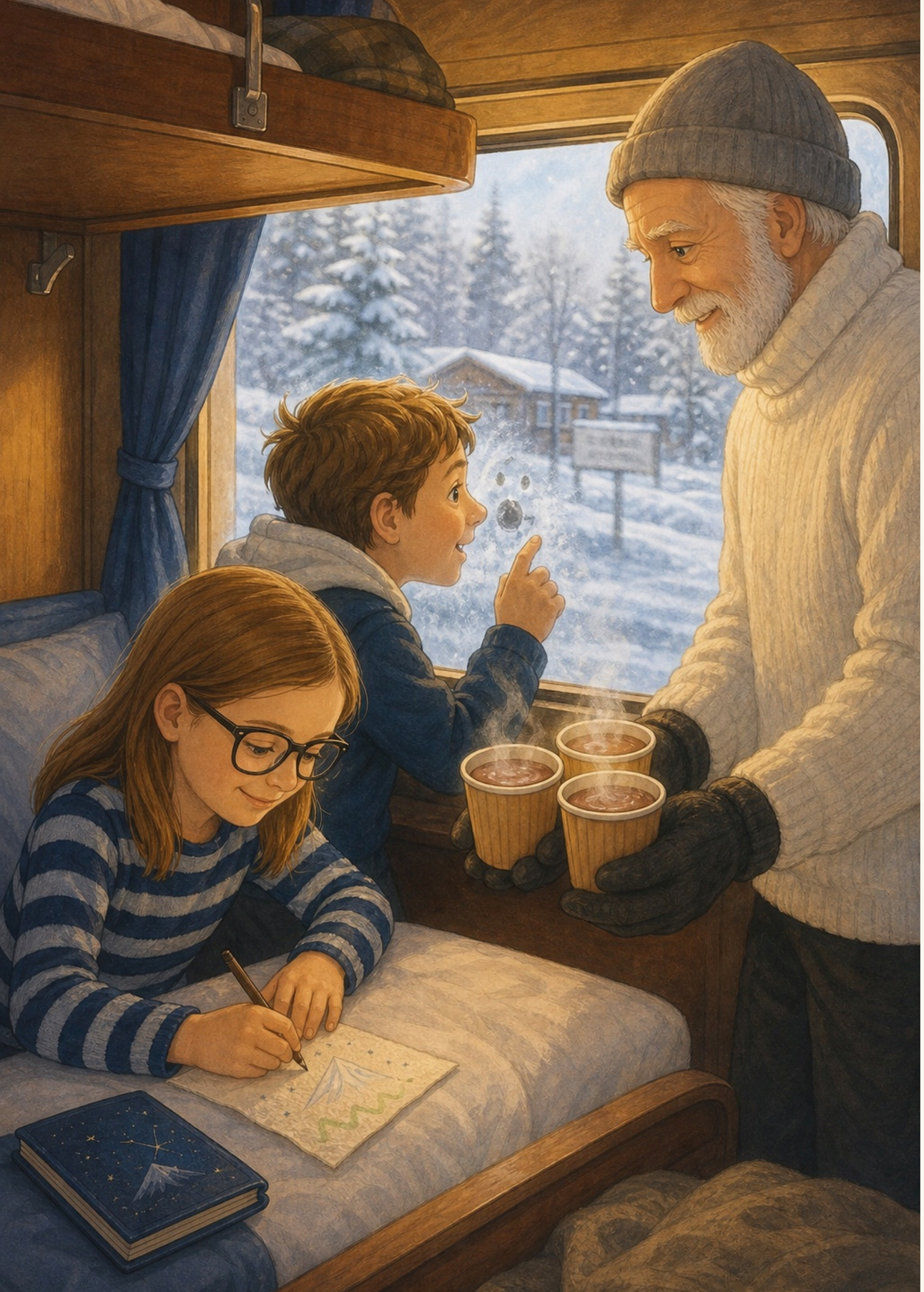
Vagon-restoran nježno se njihao dok je vlak jurio prema sjeveru. Selma je jela mesne okruglice s brusnicama i virila između zavjese i prozora. Jele su vani promicale poput crnih poteza kistom.

„Vidiš li koje zvijezde?" upitao je Oliver s krumpirom na vilici. „Tri", rekla je Selma. „Ne, četiri. I onu malu tamo." Djed Lennart nagnuo se naprijed. „Male se najbolje vide ako gledaš dugo." Selma je uzela ubrus i olovkom napravila četiri točkice. Oliver je nacrtao petu, iako je rekao da je to samo točkica nastala greškom. Vlak je kotrljao dalje, dalje, dalje.

U kupeu su kreveti bili složeni kao mali stog. Oliver je odmah zauzeo gornji. Djed je dobio srednji. Selma se uvukla u donji i na podu pronašla Oliverove čarape, dvije tužne kobasice koje su izgubile svoja stopala.

Kad se stropno svjetlo ugasilo, Selma je upalila svoju malu lampicu za čitanje. U knjizi o zvijezdama bila je slika ljudi, sićušnih pod zelenim vijugama. Selma je pokraj točkica na ubrusu nacrtala zelenu vijugu. Tračnice su pod njom govorile klak-klak, klak-klak. Još jedna večer, pomislila je Selma i pritisnula ubrus ravno uz knjigu.

Kad se Selma probudila, svijet iza prozora bio je bijel. Bijele jele. Bijeli brežuljci. Bijele gomile na krovovima malih postaja. Čak je i nebo bilo svijetlo poput praznog lista papira.

„Snijeg!” rekla je Selma, iako ga nitko nije mogao ne primijetiti. Oliver je prislonio nos uz staklo. „Netko je prosuo brašno po cijeloj zemlji.” Djed Lennart vratio se s vrućom čokoladom u papirnatim čašama. Selma je na svom ubrusu nacrtala bijeli vrh, pokraj točkica i zelene vijuge. Između stabala promaknuo je znak. Uskoro će izaći iz vlaka.

Selo je mirno ležalo između snježnih jela i blagih planinskih obronaka. Kad je pala večer, Selma je navukla kapu, rukavice i debelu jaknu. Oliver je pošao van s njima, iako je rekao da samo želi isprobati svoje gojzerice. Djed je uzeo čeonu svjetiljku, ali ju je ostavio ugašenu.

Pogledali su gore. Sivi oblaci prekrili su sve, od dima iz dimnjaka do ruba planine. Nije provirila ni jedna zvijezda. „Prva prepreka”, rekla je Selma i napisala OBLAČI na ubrus. Oliver je povukao šal preko nosa. „Ta prepreka ima cijelo nebo u sebi.” Još jedna večer, pomislila je Selma. Sutra su se možda oblaci pomaknuli.

Sljedeće večeri oblaci su bili tanji. Selma je visoko gore vidjela blijedu točkicu, možda zvijezdu, možda mali otvor. Ali seoske su svjetiljke svijetlile uz cestu, prozore i skijašku stazu. Iznad krovova nebo je bilo smeđesivo.

„Druga prepreka”, rekla je Selma. „Svjetla.” Na ubrusu se uz OBLAKE našlo i SVJETLA. Točkice, zelena vijuga i bijeli vrh sada su se gurali na istom malom papiru. Oliver je pogledao van i odmahnuo glavom. „Od toga nikad ništa.” Djed Lennart rasklopio je kartu planine. Selma je vidjela zaobljene izohipse. Još jedna večer, pomislila je.

Treće večeri Selma je spakirala sve. Knjigu o zvijezdama. Ubrus. Dodatni šal. Čokoladu. Rukavice koje su stvarno bile njezine, a ne Oliverove. Djed je napunio termosicu, a Oliver ju je morao nositi. „Veća ramena”, rekao je i toliko isprsio prsa da mu je kapa gotovo pala.

Pred vratima su oblaci ležali nisko nad selom, poput pokrivača koji je skliznuo s neba. Selma je stavila kartu na svoje stvari. Tada su knjiga, šal i ubrus skliznuli na pod. Čokolada je skliznula pod klupu. „Treća prepreka”, rekao je Oliver. Selma je sjedila usred nereda. Sad je morala bolje pogledati.

Selma je skupila svoje stvari i izravnala ubrus na podu. Najprije točkice. Zatim zelena vijuga. Bijeli vrh. OBLAČI. SVJETLA. Sve je bilo ondje. Otvorila je knjigu o zvijezdama na slici s ljudima daleko od gradskih svjetala.

Na rubu je bila mala planina iznad magle. Selma je stavila prst na bijeli vrh, a zatim na djedovu kartu. „Ako se popnemo tamo”, rekla je, „svjetla će ostati ispod nas. A i oblaci, ako leže nisko.” Djed Lennart neko je vrijeme čitao kartu. „Mirno vrijeme i označena staza. Može.” Oliver je pružio čokoladu. „Ja ću nositi termosicu.” Još jedna večer, pomislila je Selma. Ova večer.

Posljednje večeri snijeg je škripao pod trima parovima gojzerica. Selma je išla prva označenom stazom i brojila crvene križeve na stupovima. Jedan, dva, tri. Iza nje djedova je čeona svjetiljka bacala topli krug svjetla na snijeg. Oliver je nosio termosicu toliko pažljivo da je hodao kao da je od stakla.

„Jesmo li već stigli?" upitao je nakon pet križeva. „Još ne", rekla je Selma. „Ali pogledaj. Svjetla su manja." Selo je svjetlucalo daleko dolje, a oblaci su gmizali uz padinu. Selma je povukla patentni zatvarač sve do brade. Još jedna večer, pomislila je, ali sada je to značilo samo još nekoliko koraka.

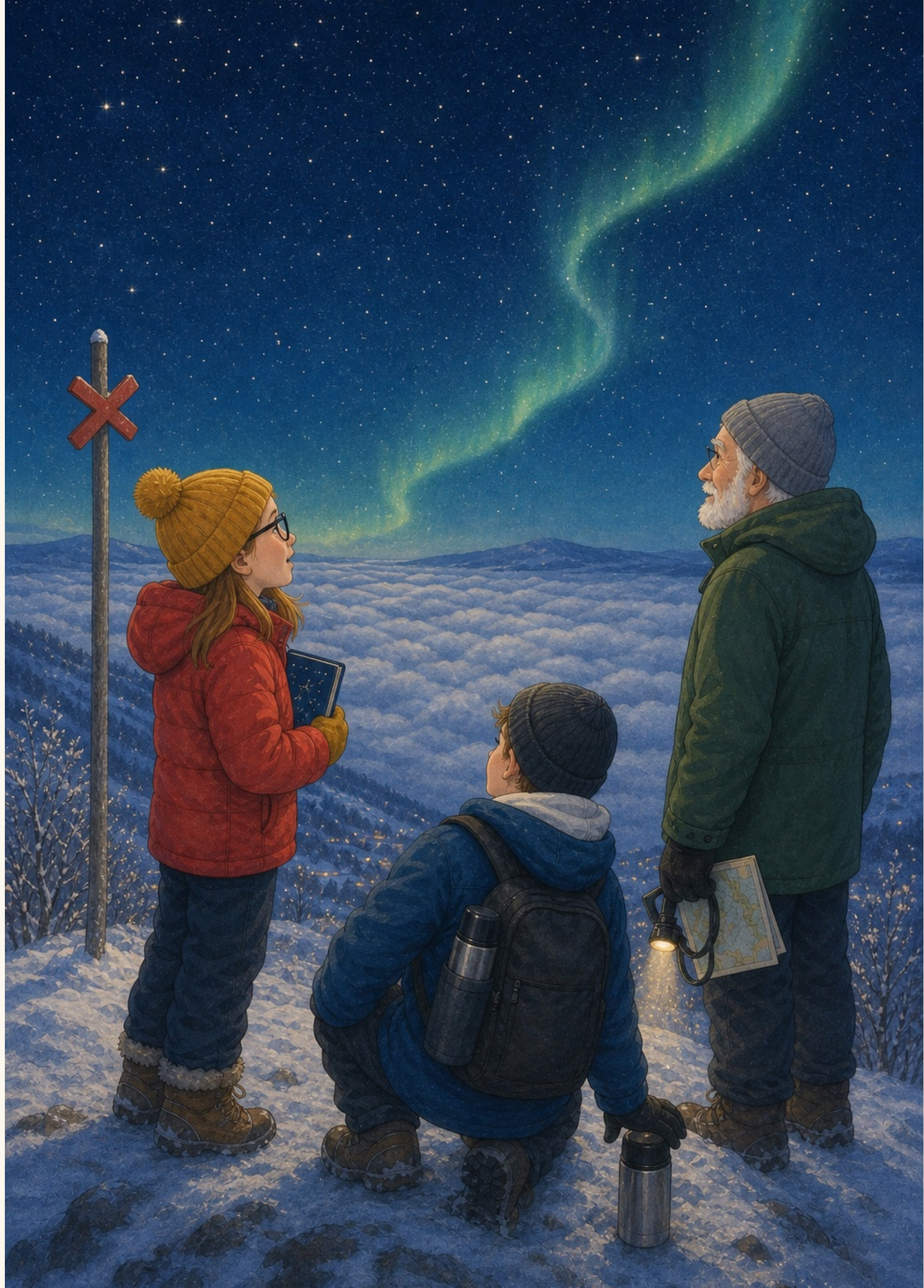

Stabla su postajala niža, rjeđa, a onda su nestala. Pred njima se gola planina otvorila u svjetlu čeonih svjetiljki. Vjetar je vukao Selminu kapuljaču i pokušavao ponjušiti njezine uši. Napravila je tri koraka, pa još tri.

Oliver je zastao pokraj kamena koji je virio iz snijega. „Rekao sam da od toga nikad ništa.” Ali nije spustio termosicu. Djed je pokazao prema sljedećem blagom hrptu planine. „Odatle ćemo vidjeti preko pokrivača od oblaka.” Selma se nije osvrnula na dugi put. Pokazala je na sljedeći crveni križ. „Najprije onamo”, rekla je. „Zatim dalje.”

Kod posljednjeg stupa odjednom je postalo tiše. Oblaci su ostali dolje, mekani i debeli nad selom. Iznad Selme bile su zvijezde, više nego točkica na njezinu ubrusu i mnogo sjajnije.

Djed je ugasio čeonu svjetiljku. Oliver je spustio termosicu bez ijednog klonka. „Aha”, šapnuo je. Selma je zadržala dah. Isprva je vidjela samo zvijezde. Zatim se iza ruba planine pojavila blijeda zelena crta, tanka poput poteza njezine olovke. Savila se. Narasla je. „Oliver”, rekla je Selma. „Pogledaj sada.”

Zelena crta pretvorila se u vrpcu. Vrpca se savijala i lepršala, kao da nebo istresa dugačak svileni šal. Upalila se još jedna vrpca. A onda je zeleno plesalo preko cijelog neba, visoko iznad oblaka i svjetala.

Isprva nitko ništa nije rekao. Oliver je skinuo jednu rukavicu i odmah je opet stavio. „Stvarno je”, šapnuo je. Djed je natočio vruću čokoladu u tri male šalice. Selma je stajala između njih i pratila zelene lukove sve dok joj se vrat nije umorio. Iznad njih se polarna svjetlost još jednom savila, još dalje preko zvijezda.

Čokolada je postajala sve manja i manja. Najprije su nestali kutovi, zatim posljednje kockice. Oliver je u rukavici pronašao mrvicu i pojeo i nju. Termosica je postajala lakša, dok se zeleno svjetlo i dalje vijugalo preko tamnog neba.

Selma je izvadila ubrus. Na njemu su bile točkice, vijuga, bijeli vrh, OBLAČI i SVJETLA. Nacrtala je tri male figure na planini i veliku zelenu vrpcu iznad njih. „Smijem li nacrtati još jednu zvijezdu?" upitao je Oliver. Selma mu je pružila olovku.

Selma i polarna svjetlost

Selma, stariji brat Oliver i djed Lennart putuju noćnim vlakom u planine kako bi vidjeli polarnu svjetlost. Oblaci, svjetla i sve veći nered stoje im na putu, sve dok Selma svoje male tragove ne pročita na nov način.

hr-hr.sagatilldig.se